

Megerősödés a hitben

„Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne. Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségebb.” Kolossé 2,6-7

Minden évben szeptember az iskolakezdés időpontja. Ebben az évben különös hónapok vannak utánunk, hisz az elmúlt tanév fele esetében a járvány miatt nem a megszokott módon folyt a tanítás. A gyerekek otthonukban maradtak és a világháló segítségével zajlott az oktatás. Hosszú hónapok kihagyása után szólal meg a csengő és telnek meg az osztálytermet, a pedagógusok pedig elkezdhetik a megszokott módon a tanítást. A szülők, a tanítók és a gyerekek is hosszan tudják elemezni az elmúlt hónapok történéseit. Ahány ember, annyi tapasztalat és látásmód jut érvényre. Néhány hónapnyi eltérés a jól megszokott és bevált módszerektől mennyi kérdést előhoz.

Az a tanítási mód, amiről a Biblia ír szinte eltűnni látszik a mai családok életéből. Ebben az esetben nem néhány hónapos a kihagyás, hanem generációk óta nagyon a háttérbe szorult. A Szentírás a tanításról nem pusztán mint ismeret átadásról beszél, hanem annak a felismerésnek a továbbadása, melyben ott van Isten akarata és ott vannak az Isten rendelkezései és tanácsai. A legfőbb tanító maga az Isten, aki embereket állít szolgálatba, hogy az Ő igazsága eljusson a föld végső határáig. Sokszor háttérbe szorul az, hogy maga Jézus is elsősorban tanítóként lépett fel. Tanítványokat hívott el és a különféle helyeken tanított: zsinagógákba, templomban, szabad ég alatt vagy házakban is. Jézus tanításának legismertebb gyűjteménye a Hegyi Beszéd. Pünkösöd után

pedig a tanítványok apostolokká lettek és az „apostoli tanítást” vitték az emberek felé. A hit hallásból van mely az igehirdetés és a tanítás által jut el az emberekhez.

Sokszor hallani arról, hogy a mai világban meggyengült a hit. Sajnos ez így van. De mindez annak is a következménye, hogy meggyengült a tanítás. Természetesen nem az iskolai tananyagra kell gondolnunk, hanem arra, amit a Biblia tanításnak nevez. Arra a már Ószövetségben is jelen lévő útmutatásra kell

gondolunk, amikor azt mondja az ige, hogy miközben a legfőbb tanító az Isten, a családfő az Isten törvényének az ismeretője. A Biblia a tanítást a családi élet részeként mutatja be, a mai családok pedig „kiszervezik” az életükből az ige üzenetét. Az az általános elgondolás, hogy számolni, olvasni, idegen nyelvek ismeretére tanítsa meg a gyermeket az iskola, hinni pedig tanítsa meg a hitoktató, a lelkész és az egyház. Ma már a jobbik eshetőségként tartjuk számon, ha a gyereket a szülők beiratják a hittanra és elküldik a gyülekezet napközi táborába. Nagy kincs és érték az a család, ahol a bibliai igazságok a családon belül érvényre jutnak és a gyermekek a keresztyén hitet a családon belül magukba szívhatják.

Ebben a helyzetben nagy felelőssége van a hitben élő keresztyén embernek. Mindenek előtt az, hogy imádkozzék a családokért és az otthonok Szentlélek általi betöltéséért.

Innen kezdődhet a megújulás. Imádkozunk azért, hogy az apostoli tanítás erősödjön a családokban, a gyülekezetekben, a hittanórákon, az egyházi óvodákban és iskolákban. Erősödjünk meg a hitben, hogy hálaadásunk legyen bőségebb!

Géresi Róbert

Szerkesszük együtt! szeretetnaphtar@gmail.com

Szeretettel hívjuk fel a lelképásztorok, presbiterek, gyülekezeti tagok figyelmét, hogy gyülekezeti tudósításaikkal, fényképekkel teljesebbé tehetik egyházi életünk naptári összefoglalóját.

Várunk olyan fotókat is az 1920-as évekből, amelyeken templom, parókia vagy református iskola van.

A beszámolókat szerkesztőségünk E-mail címére, a szeretetnaphtar@gmail.com vagy postai címére

Ref. Lelkészi Hivatal 076 74 Draňov 216

küldhetik. Az említett email címre kérjük kizárólag a Szeretetnaphtárral kapcsolatos anyagot küldjék! Amennyiben nem kapnak visszajelzést elektronikus levelükre, kérem lépjenek telefonos kapcsolatba a szerkesztőséggel.

Mivel az idén kevesebb alkalom volt a vírusjárvány miatt, **kérjük a fotókat, beszámolókat küldjék el október 10-ig!**

Előre is köszönjük a segítségüket.

Csoma László

Kegyelem Néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

2.Kor.1, 3-11.versek:

„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasság Atyja és minden vigasztalás Istene,

aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztal hassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.

Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.

Ha szorongatnak minket, az a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha pedig vigasztalást nyerünk, az a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, amely erőt ad ugyanazon szenvedések elviselésére, amelyeket mi is elszenvedünk.

A mi reménységünk erős felőletek, mert tudjuk, hogy amint társaink vagytok a szenvedésben, úgy a vigasztalásban is.

Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok a mi nyomorúságunkról, amely Ázsiában esett rajtunk, hogy rendkívül nagy, erőnk feletti terheket hordoztunk, úgy, hogy életünk felől is kétségben voltunk.

Sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat,

aki ilyen nagy, halálos veszedelemből megszabadított és meg is fog szabadítani minket. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít,

mivel ti is segítségül vagytok az értünk mondott imádságokkal, hogy sokan adjanak hálát értünk a sokak imájára nekünk adatott kegyelemért.”

Ez az Igerész nagyon jól mutatja, hogy már a bibliai időkben is voltak olyan élet- és háborús helyzetek, betegségek, támadások, nyomorúságos idők. Nehéz napok bennünket is fenyegetnek. Van, aki hisz a híreknek és számoknak, van, aki csak politikai-, hatalmi-, bármiféle manipulálásnak tartja.. A tény viszont az: hogy a megszokott életünk most nem-megszokottá vált. A mindennapos maszk-viselet, stb.. s ha a helyzet rosszabbodik, akkor a mindennapi kenyérünk is veszélybe kerülhet. A mindennapi kenyér, mely nem pusztán csak kenyeret jelent, hanem a napi betevőt, a táplálkozásunk mellett a pénzkeresési-, továbbtanulási lehetőségeinket, szeretteinkkel való találkozásunkat... Most nem az a lényeg, hogy mi okozta, hanem, hogy itt van és ezzel kell felelősséggel együtt élnünk. Mert nem csak magunkért, hanem másokért is felelősek vagyunk.

Vigyáznunk kell egymásra és a másik kenyereire is. S ezt a feladatot nem csak fizikai értelemben, hanem lelki szempontból is értem. Nagyon sokaknak lehet nehéz a magány, a munka elvesztése, a gyermekek otthon tanulása, a bezártság... Viszont egyúttal az elégedetlenség, rosszabb esetben átkozódás helyett van lehetőségünk a Jó Istennel való gyakoribb közösségre... Olvashatjuk a Bibliát, imádkozhatunk, elcsendesedhetünk otthonunkban, hogy segítsen és szabadítson meg Bennünket mindenféle veszélytől. Mint az Igeversekben is olvastuk, ne a magunk- és emberek erejében, megoldásában bízunk, hanem a jó Istenben, Aki Mindenható!

Sokan és sokszor kérdezhetjük, ha az Isten Jó, miért szabadít ránk mindenféle veszedelmet...?! A válasz: a hitünk miatt. Talán nem Benne kellene a hibát keresni, hanem magunkban. Ideje lenne nem mindig felelősségre vonni a jó Istent, hanem elkezdni valóban hinni Benne, hogy ha valami nehézség adódik az életben, akkor abból Ő meg tud szabadítani bennünket. Erre lenne szüksége a világnak: hitre!

Az anyagiak és jólét helyett talán a lelki békességnek is kellene egy kis figyelmet szentelni... s mégpedig azért, hogy – amint a “Mi Atyánk” imádságban is imádkozzuk: a mindennapi kenyérünk mellett, megszabadulva a gonosztól, szeretetben élhessünk, s hogy el tudjuk fogadni a jó Isten akaratát. Adjunk hálát azért, amink van, és ne siránkozunk azon, amink nincs. Éljük a legjobban azzal a lehetőséggel, ami nekünk adatik minden nap, s ne csak panaszkod-

junk, káromoljuk az Isten azért, mert nincs több...

Határral és talán karanténnal elzárva az anyaországtól, kinek-kinek szülőföldről ünnepejük az államalapítás ünnepét. Mi itt vagyunk együtt. Így vagyunk együtt. Örülünk annak, hogy ennyien és itt lehetünk, hogy akár maszkban is, de szólhat hozzánk Isten Igéje, s hazavihetjük azt szívünkben. Szívünkben és gondolatainkban, imádságainkban hordozzuk azokat is, akik most nem lehetnek velünk.

Édes Istenünk, köszönjük közösségünket, köszönjük, hogy együtt ünnepehetünk. Köszönjük a mindennapi kenyerüket. Köszönjük, hogy erőt adsz a mindennapokhoz. Köszönjük, hogy itt lehetünk és köszönjük azt is, hogy megóvsz bennünket. Kérünk, áldd meg közösségünket, áldd meg kenyérünket, áldd meg bennünket egyen egyenként, szeretteinket és a földkerekségen élő minden embert. Adj hitet, reményt és szeretetet szívünkbe, hogy bármiféle veszély idején Benned bízunk, Hozzád fohászkozunk. Adj békességet, egészséget mindannyiunknak. Ámen.

Csoma Annamária

BIBLIAOLVASÓ

v e z é k f o n a l

Oktober

1. Cs. 2Sám 7,1-7	1Kor 10,1-13
2. P. 2Sám 7,8-17	1Kor 10,14-11,1
3. Sz. 2Sám 7,18-29	1Kor 11,2-16
4. V. 2Sám 8	1Kor 11,17-34
5. H. 2Sám 9	1Kor 12,1-11
6. K. 2Sám 10	1Kor 12,12-31
7. Sz. 2Sám 11,1-13	1Kor 13
8. Cs. 2Sám 11,14-27	1Kor 14,1-25
9. P. 2Sám 12,1-14	1Kor 14,26-40
10. Sz. 2Sám 12,15-23	1Kor 15,1-11
11. V. 2Sám 12,24-31	1Kor 15,12-34
12. H. 2Sám 13,1-19	1Kor 15,35-58
13. K. 2Sám 13,20-39	1Kor 16,1-12
14. Sz. 2Sám 14,1-20	1Kor 16,13-24
15. Cs. 2Sám 14,21-33	2Kor 1,1-11
16. P. 2Sám 15,1-12	2Kor 1,12-22
17. Sz. 2Sám 15,13-23	2Kor 1,23-2,4
18. V. 2Sám 15,24-37	2Kor 2,5-11
19. H. 2Sám 16,1-4	2Kor 2,12-17
20. K. 2Sám 16,5-14	2Kor 3,1-3
21. Sz. 2Sám 16,15-23	2Kor 3,4-18
22. Cs. 2Sám 17,1-14	2Kor 4
23. P. 2Sám 17,15-29	2Kor 5,1-10
24. Sz. 2Sám 18,1-18	2Kor 5,11-21
25. V. 2Sám 18,19-32	2Kor 6,1-10
26. H. 2Sám 19,1-9a	2Kor 6,11-18
27. K. 2Sám 19,9b-15	2Kor 7,1-7
28. Sz. 2Sám 19,16-31	2Kor 7,8-16
29. Cs. 2Sám 19,32-40	2Kor 8,1-15
30. P. 2Sám 19,41-44	2Kor 8,16-24
31. Sz. 2Sám 20	2Kor 9,1-5

GYÜLEKEZETEINK életéből

Gyermekmissziós tábor, középpontban a tízparancsolattal

(Fotó: Ipolysági Református Gyülekezet)

Pénteken ért véget az Ipolysági Református Egyházközség gyermekmissziós tábora. Az öt napig tartó napközis tábor lakói a tízparancsolattal ismerkedtek meg. A Tűzoltó tábornak mintegy harminc táborlakója a foglalkozásokon és a különféle alkalmakon Isten ígéjének továbbadásával ismerkedtek.

„Negyedik alkalommal szerveztük meg az evangéliumi gyermektáborunkat, melynek központi témája a tízparancsolat volt” – nyilatkozta a Felvidék.ma kérdésére Izsmán Adél, a tábor egyik szervezője.

Majd hozzátette, hogy a tábor kerettörténetét a tűzoltóság adta, mely védelmezi a veszélyben lévő embereket, hozzájuk hasonlóan Isten is védelmezi a benne hívőket. Játékos formában kerültek közelebb Istenhez.

Az augusztus 10-e és 14-e között megvalósult gyermekmissziós tábornak harminc táborlakója volt. A résztvevők mind egyike Ipolyságról érkezett, a korosztályt tekintve 5 évestől 14

éves korig csoportokba osztva tevékenykedtek.

A tábor minden egyes napja igemagyarázattal illetve a tízparancsolat két-két parancsolatának ismertetésével kezdődött. Ezt követően kiscsoportos foglalkozás keretei között tovább fejtegették az aznapi evangéliumot. Emellett missziós történetekkel, kézműves foglalkozásokkal, valamint ügyességi játékokkal színesítették az öt napon át tartó tábor életét.

Mint Izsmán Adél kifejtette: a táborlakók egy része visszatérő, akadnak köztük olyanok is, akik mindegyik táborban jelen voltak. Ugyanakkor, mint minden évben, úgy az idén is érkeztek új résztvevők.

A hét folyamán a parókia udvarán kialakított akadálypályán mérették meg ügyességüket a gyermekek. Délutánonként kézműves foglalkozás várta őket. Emellett a helyi tűzoltó állomásra is ellátogattak.

Az egyhetes tábor megvalósítását a szülők önkéntes támogatással könnyítették meg. Mindezért hálásak a szervezők, akik sokat tettek azért hogy a táborlakók az evangélium által Isten kegyelemteljes szeretetében részesülhettek.

Foglalkozás a parókia udvarán (Fotó: Ipolysági Ref. Gyülekezet)

A tábor kiemelt támogatói a Szlovákiai Református Keresztényen Egyház és a HULP OOST-EUROPA.

Pásztor Péter / www.felvidek.ma

Találkozás a legalkalmasabb időben

„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” (Jn 13, 34)

Nekézseny, a Bükki Hegyhát egyik kis települése. A Csernely patak mentén terül el Ózdtól 15 kilométerre délkeletre. A református gyülekezete néhány évvel ezelőtt terveket szövögetett, álmodozott arról, hogy testvérgyülekezeti kapcsolatot épít egy felvidéki református gyülekezettel.

„Múltak az évek, a szándék és az akarat is megvolt, de valahogy mindig akadályba ütköztünk. De meggyőződésem, hogy mindennek megvan a maga rendeltetésszerű ideje és helye. Így

történt hát, hogy eddig kellett várni, és pont 2020-ban, a Nemzeti Összetartozás Évében, került sor erre a találkozásra.” – szölkak a szavak a lénártfalvai református templom szószeréből, ahol rendhagyó módon 2020. augusztus 9-én Nt. Ottenberger Balázs, a nekézsenyi református lelkész, hirdette az ígét.

Örömteli és régóta várt volt ez a találkozás a részünkről is. A pandémia miatt ideiglenesen lezárt határok is már csak késleltetni tudták, de megghiúsítani nem. Ünnepi együttlétünk istentisztelettel kezdődött, ahol Nt. Nagy Andrea, lénártfalvai lelkipásztor, és Nt. Nagy Ákos Róbert, gömöri egyházmegye esperese, köszöntötte a jelenlévőket. Az igehirdetés szolgálatát vendégeink lelkipásztora végezte. Megható szavaiból áradt felénk a hála és a köszönet. Azonnal megnyerte mindnyájunk bizalmát és rokonszenvét. Az ünnepi hangulatot a Hosanna kórus fokozta tovább. Három, témájában szorosán az alkalomhoz illő, énekel lepték meg a helyieket. Ezt követte a lénártfalvai gyülekezet gondnokának a beszámolója, aki tájékoztatta a vendégeket gyülekezetünk életéről, megvalósított terveiről és a jövőre kítűzött céljairól. Lénártfalva polgármestere röviden ismertette a jelenlévőkkel községünk történelmét és a legfontosabb tudnivalókat. Ünnepi istentiszteletünket nemzeti imádságunk, a Himnusz, eléneklésével fejeztük be. Hogy az emelkedett hangulat, a meghatottság vagy esetleg az itt-ott megcsillanó könnycseppek látványa okozta-e, de valahogy még a megszokottnál is szívhez szó-

lóbb volt a Himnusz minden egyes sora.

Ezután szeretetvendégség következett, melynek elején a nekézsenyiek képviselője átnyújtotta a lelkésznek a gyülekezetnek szánt ajándékukat. Egy áldozási kerámia kehely és három könyv talált nálunk új helyre. A kezdeti megilletődött és udvariasságon alapuló beszélgetést hamarosan önfeléd, jókedvű csevegés váltotta fel. Elmondható, hogy akadtak olyan nekézsenyiek, akik a lénártfalviakon kívül a knédllivel is csak most ismerkedtek meg. Az új ismeretség minden formájának nagyon örültek.

Ha végignéztem a kutúrház termén, mindenhol elégedett arcokat és szorgoskodó kezeket láttam. Volt, aki társalgott a vendégekkel, néhányan felszolgáltak, valaki süteményeket rendezgetett tányérokra, vagy éppen kávéfőzött, mosogatott. Egész egyszerűen mindenki tette a dolgát, különösebb irányítás nélkül. Igazi csapatmunka volt! És ilyen munkában öröm volt részt venni.

Mindannyiunk nevében elmondhatom, hogy kellemes lelki feltöltődés volt ez az alkalom számunkra. Természetesen az új ismeretségek is jóérzéssel töltenek el minket, de nagyon hasznos hozzádka az ilyen rendezvényeknek, hogy kis gyülekezetünk tagjai fokozatosan igazi, egyre erősebb közösséggé kovácsolódnak.

Babús Melinda

„Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket!”

Kassán szeptemberben református magyar óvoda nyílik

Orémus Zoltán esperes az augusztus 3-i istentiszteleten örömmel jelentette be, hogy a Kassai Magyar Református Óvoda megnyitásához megkapták az SZK Oktatási Minisztériumának engedélyét. Ez történelmi pillanat, mivel majd 150 év után, ismét van magyar református oktatási intézmény Kassán.

Az Óváros patinás részén található az intézmény

Szintén egy ódon épület mellett áll az új óvoda. Valamikor a Thália Színház irodaépületeként működött egy rövid ideig, szemben meg Váraljay Ottó lakott, aki a Csemadokban jeleskedett 1968-ban. Bizonyára örülne ennek a lehetőségnek. Nem messze ide található a Majel Rovás Centrum.

Az óvoda a Tajovský utca 10 sz. alatt nyílik meg.

Egykor Frangepán utcának hívták, még korábban Szent Lénárdról nevezték el, mivel itt egy templom állt, s védőszentjének neve adott nevet az utcának is. A szent beteg emberek és állatok orvosa, rabok, kovácsok, pásztorok védőszentje.

A kassai új óvoda épülete (Fotó: Balassa Zoltán/Felvidék.ma)

Most kedden nyílt alkalom rá, hogy az érdeklődők megtekintsék az intézményt

A gyülekezet tagjai is kivették részüket a takarításból és helyreállításból. A füves udvarra padok, csúszda, homokozó és egyéb játékok kerülnek.

A gyerekeket tágas, napsütötte helyiségek várják. Az ételleket nem helyben készítik, hanem majd máshonnan szállítják.

Két osztály számára, tehát 38 gyermek elhelyezésére nyílik mód.

Orémus Zoltán a Felvidék.ma-nak elmondta, már az első napon öten érdeklődtek és jöttek megtekinteni az óvodát.

Az óvoda ugyan református igazgatás alatt áll, de ökumenikus szellemben folyik majd a nevelés.

A gyerkőcök tehát bibliai történetekkel fognak ismerkedni, de felekezeti megkülönböztetés nélkül ismerkednek majd meg velük.

Az első feladatok közé tartozik majd az iskolatanács és az igazgató megválasztása. Egyelőre megbízott igazgató irányítja majd az intézményt.

Kedden 11.00-12.00 között, csütörtökön 16.00-17.00 között lehet megtekinteni az intézményt, vagy a 0908/336-949-es telefonszámon lehet érdeklődni a részletek iránt.

Reméljük, nemsokára gyermekekkel telik meg a tanterem
(Fotó: Balassa Zoltán/Felvidék.ma)

Reméljük, boldog gyermekzsivaj keveredik majd itt a madarak énekével!

Balassa Zoltán / www.felvidek.ma

Köszönjük a húszéves szolgálatot

Igazán emlékezetesre sikeredett az a hálaadó istentisztelet, melyre 2020 július 5-én került sor Hanván. Hat egyházközség gyülekezeteinek tagjai gyűltek össze, hogy megköszönjék a húsz év szolgálatot Nt. Nagy Ákos Róbert esperes úrnak, a Gömöri Református Egyházmegye esperesének és feleségének Nt. Nagy Andrea lelkésznek. A Hanvai, Lénártfalvi, Csízi, Runyai, Lenkei és Hubói gyülekezetek gondnokai és presbiterei úgy határoztak, hogy hálájukat, tiszteletüket és szeretetüket ú.n. meglepetés palástok átadásával próbálják meg kifejezni. A meglepetés sikerült és lelkészeink meghatódottan köszönték meg a gyülekezetek ajándékát. A lelkészek köszöntését Hanva

község polgármestere folytatta, majd a hanvai fiatalok zenés köszöntője következett. Aztán pár régi esemény fényképes felidézésével emlékeztünk az eltelt húsz esztendőre, ami kis mosolyt keltett a gyülekezeti tagokban, hogy mekkorát változtunk az eltelt idő alatt. Ezt követően pe-

dig szeretetvendégségre és kötetlen baráti beszélgetésekre került sor a hanvai parókia udvarán.

Isten áldását kérjük lelkészeink további szolgálatára és életére.

Madarász Béla,
Lénártfalvai Gyülekezeti gondnok

Testvérgyülekezeti találkozó Biste-Füzérkajata

A határmenti, magyarországi Füzérkajata községe fennállásának 750. évfordulója ünneplésére gyülekeztek össze a község lakosai és a meghívott vendégek, köztük a maroknyi bistei református gyülekezet tagjai is, augusztus 15-én. A találkozó ünnepi istentisztelettel kezdődött Oroszynyé Erzsébet helyi lelkipásztor vezetésével, amelyen Mészáros István esperes hirdet-

te az Igét, majd a község és gyülekezet elszármazott tagjai és a meghívott lelkipásztorok köszöntötték egy-egy Igével és rövid beszéddel a jelenlevőket. A beszédekben visszacsengett a nosztalgia, gyermekkori emlékek, régen elhunytak nevei, egy-egy

elmúlóban levő mesterség említése, de mindenekfelett az a mélységes tisztelet, amelyet egy ember csak a megbecsült múltja és gyökerei iránt érezhet. A helyi polgármester asszony, Lupták Éva ezután a faluház udvarára invitálta a vendégeket, ahol, ünnepélyes keretek között, felavatták a jeles pillanatot megörökítő emlékkövet. A kultúrműsor igényes programját magyarországi és felvidéki előadók közreműködésével állították össze, viszont a meghívottak számára mégis a találkozások, régi emlékek felelevenítése volt a legnagyobb ajándék, a közösen elköltött ebéd során. Egy ilyen kis hegyközi falu életében áldott alkalom volt ez, hiszen az elvándorlás és a lakosság előre-gedése itt mutatja meg a legjobban a hatásait, ahol lakható házak, szép templom, gyönyörű történelmi táj válnak lassan lakatlanná, néptelenné. Isten azonban mégis üzen: gondja van az ő népére, és nem hagy magunkra minket. A vendég bistei gyülekezet jelenlevő tagjai is azzal a jóleső érzéssel tértek haza, hogy mely igen jó az Úr Istent dicsérni ott, és főleg ott, ahol a történelmi viharok elszenvédői mind a mai napig próbálják megállni helyüket a szolgálatban és mindennapi életben, és teszik mindezt örömmel, az Úr dicsőségére.

Györky Szilvia

Lelkészek Sárospatakon

A határozott korlátai között tartotta meg évi találkozóját a Lelkészegyesület Baráti Köre. Nem lehettek jelen erdélyi és kárpátaljai testvéreink. A ma-

gyarországi lelkesek mellett csak felvidék képviselője lehetett jelen. Ez egyben azt is je-

lentette, hogy az erdélyi előadó irodalmi témájú előadása sem hangzhatott el. A 2020-as év augusztus 3.-6. között Kis Endre József előadása hangzhatott el a párizsi békekötés következményeiről, s a résztvevők gyalogtúra keretében ellátogattak a Magyar Kálváriára Sátoraljaújhelyen.

A foghíjassá vált program ellenére jó hangulatban, baráti beszélgetésekkel és igei közös-

séggel teltek ezek a napok is, amiért köszönet illeti Szőnyi Tamás esperes testvérünket, aki évről évre vállalja ezt a szolgálatot. Legyen áldott az Úr, hogy a rendkívüli helyzetben is adott alkalmat az együttlétre, s oltalmazta a résztvevőket a betegségtől. Imádkozunk, hogy reményesség szerint a jövő évben ismét találkozassunk.

Csoma L

Ökumenikus istentisztelet Kassán nemzeti ünnepünk alkalmából

Orémus Zoltán esperes áldást oszt
(Fotó: Balassa Zoltán/Felvidék.ma)

A történelmi egyházak és a Csemadok Kassai Választmányára rendezésében, augusztus 19-én délután a kassai református templomban Szent István-napi ökumenikus istentiszteletre került sor, mely a Szózat elénklésével kezdődött. Majd Orémus Zoltán református esperes üdvözölte Pásztor Zoltán római katolikus püspöki helynököt és Bohács Béla görögkatolikus parókuszt.

Azért jöttünk össze – hangsúlyozta az esperes –, hogy a reménységhez erőt gyűjtsünk. De azért is, hogy emlékezzünk jó érzéssel, alázattal az ezer esztendőre, imádsággal erőt gyűjtsünk a munkához, s így építsük a jövőt.

A 90. genfi zsoltárt énekeltük, mellyel ajkukon a hagyomány szerint Bocskai István hajdú indultak harcra. „Tebened bízunk eleitől fogva, Uram, téged tartottunk hajlékunknak!” Orémus ezután a 23. zsoltárt idézte: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm,/ Fűves legelőkön delectet,/ csen-

des vizekhez terelget engem./ Lelkemet felüdíti,/ igaz ösvényen vezet az ő nevéért./ Ha a halál árnyéka völgyében járok is,/ nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy:/ vessződ és botod megvigasztal engem.”

Bohács Béla is erre az Igére alapozta mondanivalóját: „Én vagyok a juhok számára a kapu, aki átmegy rajta, az üdvözül.” A jó pásztor életét adja juhaiért. János evangélista ír erről, mi az egyház küldetése, s ezt Szent István is megvalósította.

Három gondolatot kívánt kiemelni. Az első, hogy Szent István ajtót nyitott népek és nemzetek számára, s a korona megerősítette ebben a küldetésben.

A második, hogy a jó pásztor szeretettel tereli a nyáját, az eltévedt juhot a vállára veszi és visszahozza. Szent István népe vezetőjeként is ezt tette. A pásztorbot is erre figyelmeztet. Hálával gondolunk erre a tevékenységére, mellyel példát mutatott. A nép vezetőinek így kell keresniük az üdvösséget.

Az ünnepség résztvevői (Fotó: Balassa Zoltán/Felvidék.ma)

A harmadik, hogy Krisztus mondja, más juhái is vannak más akolban. István álma az egy pásztor és egy akol volt. Ezt nem csupán földrajzilag kell értelmeznünk. Lehetünk bárhol, de lélekben egységeseknek kell lennünk, gondolkodásunkban és szívünkben is, hogy egy történelmünk legyen. Tudjunk tanúságot tenni Mennyei Atyánk előtt! „Isten, áldd meg a magyart!”

Ezután Rákóczi Ferenc kuruc kori éneke csendült fel, a 346. dicséret: „Győzhetetlen én kőszálom, védelmezőm és kővárom, a keresztfán drága áron Oltalmamat tőled várom.”

Ezután Pásztor Zoltán könyörgése következett, aki áldást kért a hívekre, a gyermekekre, vagyis a jövőnk zálogára, védelmet a természeti csapások ellen és emberhez méltó életet, békét és jólétet.

A jelenlévők ezt követően elmondták az Apostoli hitvallást, majd a Miatyánkot. Béres Viktor elszavalta Vörösmarty Szózatának mind a 13 versét. Következett az áldás és a Himnusszal ért véget az ünnepség.

Balassa Zoltán / www.felvidek.ma

Augusztus 20-ai ünnepség a spliti magyar közösségben

2020. augusztus 20-án 19:00 órai kezdettel az államalapítás alkalmából a helyi magyar HMDK egyesület ünnepséget szervezett, melyet a Split belvárosában lévő helyiségükben tartottak meg. A

Az egybegyűlteket, a himnuszok elhangzása után Tripolszki Anikó, elnöknő köszöntötte. Szavait a tiszteletbeli magyar konzul, Ivo Staničić úr történelmi értekezése követte, melyben

elnök tartott rövid beszámólót Szent István életéről. A beszámólót az elnöknő által szavalt Reményik Sándor vers követett. Ezen az alkalmon az új kenyér megáldására is sor került, mely szolgálatot

meztől való szabadulást, (meg)menekülést.

A hivatalos programot egy kis szeretetvendégség zárta, melyet az elnöknő biztosított egy kis magyarországi csípős kolbász és ízletes házi kenyér, sütemények kóstoltatásával.

Ezek az alkalmak, bár mondhatni miniatűrök, mégis érezhetően építik a közösséget. Adnak egy lehetőséget, hogy baráti hangulatban találkozzanak az annak szükségét érzők. Mindig van valami új, amit megoszthatunk egymással, mely által mindannyian épülünk. Adjon a jó Isten még sok ilyen alkalmat, minden határon belül- és túl élő magyarnak, de minden egyéb nemzetiségnek is.

Vigyázzon Mindannyiunkra a jó Isten minden veszedelem idején.

Csoma Annamária

koronavírus miatt sajnos csupán mintegy tucatnyi ember vett részt az alkalmon, viszont így is jó volt együtt lenni. S bár maszkban, az élőírá-soknak megfelelően, de kellemes hangulatban telt az este.

többek között lehetőséget kínált egy dubrovnikai kirándulásra is, a magyar történelmi hagyatékok felkeresésének céljával. Majd megtekinthetünk két videót az ez évi budapesti ünnepségről. Ezután Fontányi Árpád, tiszteletbeli

Beslic Annamária, alelnöknő és református teológus végezte egy rövid kétnyelvű áhítat keretén belül. Az alkalom lelki részében hallhattunk a bibliai idők- és napjaink nehez helyzetéről, s arról, hol, Kinél keressük a veszedel-

Valami jót nem tudna mondani?

Önkormányzati szociális referensnek sorolom kis falunk gondjait. A számos súlyos krónikus betegséget, a szociális bajokat, és mindazt, ami számarányunk felett sújta a település lakóit.

Egyszószra, a szokásos ügyintézős sietséggel foglalom össze mondandómat. Például az analfabéta fiatalasszonyoknak az esetét, akit harci eb harapott meg, és nem sokon múlt, hogy életben maradt. Egy ösztönös önvédelmi mozdulat segített.

Monológom befejeztével köszönök és indulnék is. Magamban azért érzem, hogy ez így nem korrekt, mintha valakire ráöntöttem volna egy dézsányi hideg vizet. Elsoroltam a rossz híreket, gondolatban kipáltam ezt a napirendi pontot is és állok is tovább. Olyan befejezetlen, torzóban maradó ez így. Az emberi nyomorúság felsorolása, az isteni kegyelem hozzákapcsolása nélkül.

A referens hölgy is ijedten, szinte kétségbeesetten néz reám. Fekete ruhája jelzi gyászát. Hogy már megyek is? És

itthagynom, azzal a sok reá árasztott rosszal? Valami jót nem is tudnék mondani? Még dél sincs, de ő pár óra alatt már annyi rosszat hallott, annyi emberi nyomorúságot összegzett. Legalább tőlem, a lelkésztől nem jut valami biztatás is, a sok rossz hír mellé?

Összerezenek. Ezt hiányoltam magam is kurtán-furcsán előadott mondandómból. A jó hírt! A tömérdek, szolgálatunkra rászakadó adminisztrációs intézéseink során megszoktuk, hogy minden percünk be van osztva. Sie-

tősen előadjuk mondandónkat és ugyanolyan sietősen fordulunk is az új helyszín felé.

Ma már projektek, ügyintézés, adminisztráció jelzi a munkánk jelentőségét. Ebben a dzsungelben rohanva észrevétlenül megfélemlünk arról, hogy minőségi időt és jó szót is adjunk a szemben állónak. Arról meg végképp, hogy az ügyintéző is vár pár jó szót, ami táplálékká, igévé válhat a szívében, és erősítheti őt a napi robot során.

Megálltam, visszaléptem, szinte

hallhatón csikorogtak, füstölögtek az agytekervényeim, a kérlelő szó nyomán. Jó szót mondani, valami jót... Valami biztatót annak, aki életében, munkájában megszámlálhatatlan rosszal találkozott. Akit szinte elborít az emberi nyomorúság és szeretne belekapaszkodni valamibe. Mondjuk ki: az Istenbe!

Nekem az aznapi jó hír az volt, hogy valaki erre: jó hírre is vágyik. Hogy valakinek nem elég a világ szörnyűsége és szenttelen működése, amelybe szá-

mos ember belebetegszik, hanem fölfelé is tekint és ebben engem szolgáltni hív.

Fájdalmasan szokatlan és ritka ez a kérés. El is szoktunk tőle. Épp ezért jóleső, hogy valaki, egy hivatali asztal túloldalán rámszól, megállít és visszahív, mert ígére, biztatásra van szüksége.

Életét betöltő, megragadó, átölelő kegyelemre.

Fábián Tibor

FELVIDÉKI ŐRJÁRAT 100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

Gondolatok az egységről, helytállásról, összefogásról és a zsákcákról

Mihályi Molnár László

6.rész

Európai zsákcákban tévelyegve

„... minden szabad, de nem minden használ!” (Szent Pál)

Újkori információs rabszolgaság a demokrácia zászlaja alatt

Az elmúlt harminc évben már mi is megtanulhattuk, hogy minden reklámhadjárat és választási kampány csupa néphülyítés. Mégis megesszük vagy bevesszük, bár gyakran ér csalódás, mert sem a termék nem az, amit a hirdetés vagy a csomagolás ígér, és a zengzetes jelszavak után a szabadság, jólét, demokrácia, tisztesség és jellem helyett önző hatalmi gőgöt, fosztogató osztogatást, gátlástalan birtoklási vágyat és jellemtelen képmutatást kapunk. És befogják a szánkat azzal, hogy a többség erre szavazott... ezért demokratikus. Mert a demokráciával is úgy vagyunk, mint a korábbi rendszerrel, amikor létező szocializmusról (ami van) és működő szocializmusról (ami majd lesz valamikor) beszéltek, de a pesti vicc ezt is leleplezte, mert a létező szocializmus nem működött, a működő szocializmus pedig nem létezett. Ahogyan Márai Sándor már jóval korábban jelezte, amikor egyesek, főleg nyugaton azzal érveltek, hogy a kommunizmus jó dolog, csak rosszul csinálták meg, de ideje felébrednünk, mert „a kommunizmust csak úgy lehet megcsinálni, ahogyan megcsinálták, mivel a poklot is csak a Sátán tudja szakszerűen befűteni!”. Ez a demokrácia is olyan amilyen, vagyis a többséget szerzettek hatalmi önkénye,

és legfeljebb csak abban reménykedhetünk, hogy a hatalmat szerzők talán majd méltányosak tudnak lenni azok iránt, akik kiszorultak belőle, elfogadva, hogy talán nekik is igazuk lehet. Addig is abban bízhatunk, amit Ancsel Éva filozófus mondott erről, hogy *eddig minden önkényes hatalom belebukott a győzelmébe.*

Észre kell vennünk, hogy egy információs szennyáradat zúdul ránk céltudatosan és szervezeten. Az összes kommunikációs rendszer erre van beélesítve. A piaci szereplők, gyártók és kereskedők így akarnak felszínen maradni, és bár a fogyasztóvédelem büntetéseket helyez kilátásba arra az esetre, ha a megnevezés vagy a termék-leírás megtévesztő, mégis hazudnak, megtévesztenek vagy elhallgatják a kellemetlen tényeket. Hiába jönnek a szigorítások, még mindig olcsóbb a reklámon és a csábító csomagolástechnikán változtatni, mint a termék minőségét javítani. S ha betiltanak valamit, például egy adalékanyagot, akkor kitalálnak egy másikat, más néven, és még azt is hozzászerezik, hogy ez most a legkorszerűbb, legegészségesebb, leginkább környezetbarát, leghatékonyabb stb. Mert ezek a reklám varázsszavai. S a többség el is hiszi, mert az összes érzékszervünkre irányuló elhíttetés technológiája az egyik legjobban fizető szakma manapság, és úgy nevezik, hogy

marketingmenedzsment.

S A LÉNYEG: A NYERESÉG, A HASZON, A BEVÉTEL, A FORGALOM. A megszerzett gazdasági hatalommal pedig felvásárolható a befolyás a politikai hatalom alakulására és ezáltal az érdekérvényesítésre is. Megvehető a szavazat, a képviselő, a miniszter és még a akár főügyész is, akinek mindezt felügyelnie kellene, hogy ne történhesen meg. De van az a pénz! És aki erre épít, az megvehető emberekben, rángatható bábfigurákban és lefizethető kormányhivatalnokokban gondolkodik, amikor képviselőjelölteket támogat!

Ráadásul a politikai reklámban és kampányban még fogyasztóvédelmi megszorítások sincsenek arra az esetre, ha valaki romlott vagy mérgezett árut forgalmaz. Bármilyen jelszó, logó és zászló alatt bármilyen ígéret bevethető, mert ezt nevezik szólásszabadságnak, nyitott társadalomnak és a másság tisztességének. Legfeljebb annyi a kitétel, hogy döntsék el a választók, s ha nem teljesülnek az ígérek, akkor legfeljebb legközelebb nem kapnak szavazatot. Ennyi a büntetés. Pedig itt is a nyereség és a haszon a tét, vagyis a hatalom megszerzése, amely által sokkal nagyobb értékű anyagi javak és társadalmi értékek sorsa dőlhet el. Valódi számonkérés vagy elszámoltatás azonban nincsen. Felelősségrevonás is csak ritkán, akkor sem a felelősök, hanem a beosztottaik

szerepelnek a címdalán. Olykor egy-egy lázadás idején ugyan legéppuskázák egymást, de leginkább megelégednek azzal, hogy bukott kormánynak, pártnak vagy politikusnak kiáltják ki az előző vezetést, de a rokonok nevére íratott vagyontárgyakkal a „független bíróságok” mit sem tudnak kezdeni. A nép pedig kielégül abban, hogy egy másik pártot juttat hatalomra, amelyik négy vagy nyolc év múlva ugyanarra a sorsra jut. És a malom örül tovább. A hatalom undorító természetéből kiábrándultak pedig passzivitásba vonulnak, nem szavaznak, nem választanak, de fokozatosan lejár a biológiai órájuk. Ám négy évenként mindig egy új, fiatal és tapasztalatlan választói réteg járul az urnákhoz, amelyet újabb technológiákkal kell elbolondítani, és közben senkit sem érdekel, hogy a lakosság fele emberi méltóságában meggyalázva, visszavonultan vár a csodára vagy valami hasonlóra. Mindhiába! Mert vajon mit is tudunk a választani nem járó, kérdőíveket elkerülő nem jelentéktelen (néha 50 % feletti), de passzív tömegről. Lehetnek dolgozók, szorgos, istenfélő emberek, akik a földi hívságokból és hatalmakból már kiábrándultak, átlátnak a manipulációkon, az álszent és képmutató politikai prédikációkból pedig végképp elégük van, mert azt látják, hogy a magukat fényező jelöltek már választások előtt hatalmi játszmákban, koalíciókban konspirálnak, egyezkednek, alkudoznak, és valamiféle felsőbb konszenzusnak akarván megfelelni éppen azt adják fel, amiért a választók esetleg támogathatnák őket.

Pedig milyen jó lenne egyszer azt látni, hogy valakik teljes mellszélességgel meghirdetik, hittel vállalják és akarják azt, amiről az idősebb korosztály már tudja, hogy ezért érdemes élni: önrendelkezés, területi autonómia, teljes jogú nemzeti egyenjogúság és egyenrangúság, vesszen Trianon, ez itt a mi földünk, az őshonos magyar nemzet jogán! Elég volt a megszállásból, jogtiprásból, kisémmizésből, dekrétumokból, magyargyalázásból!

S ha nem is érik el a statisztikai küszöböt azonnal, de legalább a bizalmat megszerezték (vagy visszanyerték?), legalább megpróbálták. Mert a sorsunk egyébként száz éve sem Pozsonyban, Prágában vagy Budapesten dőlt el, hanem Londonban és Párizsban.

Ébresztőt kellene fújnunk? Csipkerózsika! A 100 év letelt. Nem kell tovább várnod a megváltó csókra! Ennek

a nemzedéknek, amely lassan kivonul a társadalomból az öröklét felé, még soha az életben nem volt alkalma sem joga, hogy erről dönthesse. Pedig ez emberi alapjog. KÉRNI KELL, S HA NEM ADJÁK, KÖVETELNI! Ha ez hiányzik az elvárásokból, az magyar ügyet nem képviselhet! Nem képmutató összebuzdulást, hanem hiteles, bátor, jellemes kiállást és feladatvállalást szeretnénk látni!!!

A fiatalok vidámak, lelkesek, bizakodók, jóhiszeműek és reményteltek. Van rá okuk, mert még úgy hiszik, hogy ők döntenek a sorsuk alakulásáról, jövőjükéről, s talán az egész emberiség jólétéről. És még nem volt alkalmuk sem idejük, hogy csalódjanak vágyaikban. Bár az emberi alapértékek nem változnak, de megítélésük, elfogadásuk vagy elutasításuk koronként változó. Ezek a fiatalok már egy másfajta családi, isko-

lai, társadalmi és információs közegben nőttek fel, például a kommunista rendszerről lassan szüleiktől sem lesz közvetlen tapasztalatuk, ezért nem érvényesek rájuk a korábbi elvárások képletei, és a választói magatartásuk sem tájolható be a korábbi sztereotípiák (megszokások és minták) szerint. *Pedig kettőn áll a vásár: hogy néhányan bekerülnek a hatalmi gépezetbe vagy a többséggel együtt kívül rekednek azon.*

Azonban politikai fogyasztóvédelem híján hiába is beszélünk itt szabad, titkos és általános választásokról, mert a többség fennakad a propaganda hálójának szövevényén, és úgy dönt, ahogyan beprogramozták. Már régen nem a tisztesség, becsület, a meggyőződés vagy az elvek vállalása a kérdés, mert ezek a fogalmak csak a jelszavak szintjén szerepelnek a zászlókon vagy plakátokon, leginkább csak választások előtt, de aztán eltűnnek, mint az áprilisi hó. A valódi cél már régen nem valamely társadalmi réteg vagy csoport érdekeinek

képviselése, hanem a hatalom megszerzése, bekerülni azok közé, akik a piaci játékszabályokról, befektetési területekről és preferenciákról döntenek, ahol az emberi alapértékek már csak legfeljebb tizedrendű kérdést jelentenek az anyagi javak árnyékában, mert az életszínvonalat is az anyagi jólét pénzértékével fejezik ki, de nem az életminőséggel. Ennek a játszmának a kártyalapjait persze nem a kormányok osztják, mert ők is csak azok utasításait hajtják végre, akik a kampányt, vagyis a szemfényvesztést és elkápráztatást pénzelték. Néha mindkét oldalra osztanak pénzt a biztonság kedvéért, és több jelöltet is futtatnak, mint a stricik az utcalányokat, és aztán akármelyik is jut hatalomra, akkor is ugyanannak az elvárásnak kell megfelelnie. És ez bizony nem a képzelet szüleménye, nem összeesküvés-elmélet, hanem valódi gyakorlat. *Hajjól körülnézünk, találkozunk nem egy ilyen univerzális politikus gumiemberrel a mi tájainkon is, akik már ki tudja hány pártot, zászlót vagy irányzatot és kormányt szolgáltak ki, de valójában talán mindig ugyanannak a Gazdának az utasítására tettek, és mindig is megvolt belőle a saját nem kevés hasznuk.* Miközben NAGY JELLEMNEK ÉS AZ IGAZSÁGOSSÁG ÉS POLITIKAI BÖLCSESSÉG megtestesítőjének hirdetik magukat! Farsangi jelmezbál tanúi és elszenvedői vagyunk!

Így kerülhette meg a XX. század folyamán a pénzvilág mindazt, amit a demokratikus államrend tartópilléreinek nevezünk: a szabadon választott parlamentet, törvényhozást (a választók agymosásával a felvásárolt tömegtájékoztató révén), a független bíróságokat (a bírókat jelölő szervek leftizetésével) és az ellenőrizhető végrehajtó hatalmat (az ellenőrző szerveket a parlament többségi szavazattal jelöli, a végrehajtó szerveket, csúcsán a kormánnyal pedig szintén a már ismert módon megválasztott parlament hagyja jóvá). Azt is mondhatnánk, hogy a kör bezárult, mert ezek a látszatdemokráciák olyanok, mint a filmgyári díszletek utcasora. Előlről igazi utcának mutatkozik, de valójában csupán hátulról kitémasztott deszkafal.

Úgy tűnik tehát, hogy ezáltal a helyzet kilátástalan. Ám nem reménytelen, mert a tartórudak egyre korhadtabbak, az idő ellenük dolgozik, és mi is ráségíthetünk! A jó Isten minden bizonnal tesz még hozzá a javunkra.

S ilyen áron akár bátrak is lehetnénk!?

- folytatás a következő számban -

Idegen templomban is otthon

Időnként messze kell menni ahhoz, hogy megtaláljuk a testet, lelket kikapcsoló csendességet. Új élmények, látványok, benyomások között bandukolva, különösebb cél nélkül. És engedni, hogy a látvány, a nagy kékség, a tenger folyamatosan ismétlődő morajlása megérintsen, hatalmába kerítsen. Ez a nyár, ez a nyaralás varázsa, összhangja, amelyben jólesik elmerülni.

Egyik délelőtti fiús programot szervezünk, az Adria-parti kisvárosban. Elindulunk a kanyargós utcákon. Nem keresünk semmit, csak látni akarunk. Így kerül utunkba egy templom is. Belépünk, rajtunk kívül senki más. Csak csend, rend és békesség. Az a jellegzetes templomi milió, amelyet a magunk gyakran látogatott istenházából jól ismerhetünk. De itt most, idegenben, többszáz kilométerre az otthonunktól különösen is jólesik a templomba belépni, leülni és egy kissé

csendben maradni. Mert hiszen itt is kell valami bizonyosság, kapaszkodó, hitbeli fogódzó. Elmormolunk egy hálaadó imát, hogy íme, itt lehetünk, megérkeztünk, jó pástorunk óvott és védett az úton.

Valósággal reánk telepszik, megnyugtat, hatása alá kerít ez a jól ismert, otthonos templomi csend. Nem kell figyelmeztessük egymást, nem kell szánkra tett ujjal csendre inteni a másikat, még a velünk lévő gyermekeket sem. Az Úr házában érezzük igazán kicsiny, teremtmény voltunkat, ahol mi csupán csendes, néma, de szívből jövő áhítattal szólunk, válaszolunk.

Az alázat, az istentisztelet csendje ez. Amely vetődjön bármerre is, egy-egy különöni templomba betérve is ugyanazt érzi: az Úr hatalmát, nagyságát és gondviselő kegyelmét. Az otthonosság jól ismert érzése ez. Az Istennel való találkozás áldott lehetősége, amelyben jólesik

elmélyedni, megfogalmazni az Ég felé, a szívünkben elraktározott gondolatokat. Mert még egy nyaraláson is sok mindent meg lehet és meg kell osztani, beszélni a mi Urunkkal. Annyi nehéz körülmény, emberi tényező vesz körül ilyenkor is, amelyben ugyanúgy kell a Lélek jelenléte, vigasztalása, reménysége, mint bárhol másutt.

Néhány perccel később felszabadultan és feltöltődött lélekkel lépünk ki a hajlékból. Nem véletlen, hogy a nap végén úgy emlékszünk vissza, ezt volt az aznapi programunk egyik legszebb alkalma. Ez a 6-8 percnyi templomi csend, egyéni istentisztelet. Egy Adria-parti stáció. A hangos tömegből való rövidke, de mégis oly fontos félrevonulás. Ezzel lett szebb, meghittebb és reményteljesebb a nyaralásunk.

Fábián Tibor

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Miért található olyan kevés régészeti lelet az exodusról?

A bibliakritikus régészek szívesen hivatkoznak arra a tényre, hogy a zsidók Egyiptomból történt kivonulásáról nincsenek ó-egyiptomi bizonyítékok. Egy ilyen világtörténelmet formáló eseményt fel kellett volna jegyezni. Sehol nem írják le, hogy a Nílus vize vörösré változott, és hogy egy egész hadsereg pusztult el a Vörös tengerben. Ez a helyzet egy régész viccre emlékeztet: Honnan tudhatjuk, hogy az ókori Egyiptomban WI-FI-t használtak? Válasz: Onnan, hogy az ásatások folyamán nem találtak internet kábelt.

A Tel Aviv-i Bar Ilan Egyetem professzora, Joshua Berman szerint mégis vannak utalások erre a nagy eseményre. Kezdetként elmondja, hogy jó oka van annak, hogy az egyiptomi iratok nem szólnak az exodusról. Hébereket, vagy zsidókat nem említenek az ó-egyiptomi iratok, mivel a rabszolga népeket mint „ázsiaiakat” jelölik, hasonlóan az amerikai rabszolgatartókhöz, akik rabszolgáikat afrikaiaknak nevezték és nem szenegáliaknak, vagy kongóiaknak. A keleti Nílus-deltából nem maradtak fenn papirusz tekercsek, s itt volt Gósén földje, ahol az izrae-

liták éltek.

Ebből a szempontból a hieroglifák nem tekinthetők hiteles forrásnak, mivel azok az elhunytakat dicsőítik, s nem tartalmaznak rossz emlékeket. Azt is figyelembe kell venni, hogy a vándorlásról és harcokról nem szoktak régészeti leletek fennmaradni, azok inkább építmények,

városok és falvak maradványait mutatják, amelyek maradandóbbak. Példának okáért, nincsenek régészeti leletek Anglia normann elfoglalásáról, amely 1066-ban kezdődött, s időben nincs olyan távol tőlünk mind a zsidók szabadulása.

Van akkor valami történelmi utalás erre a bibliai eseményre? Berman pro-

fesszor szerint ilyenek azok a részletek, amelyeket a Biblia közöl Egyiptomról, s amelyek nagyon jól tükrözik az akkori Egyiptom valós életét. Ezeket ma ismerik a tudósok, de pár száz évvel az exodust követően feledésbe merültek. A keleti Nílus delta vidékén, amit a Biblia Gósén földjének nevez bizonyára nyugat szemlített népek laktak, amelyek közül egyesek rabszolgák voltak. Egyesek sikeresen felemelkedtek, s egész a fáraó udvarába kerültek, miként Mózes is. Ma tudjuk, hogy Kr.e. 1279-től 1213-ig uralkodó II. Ramszesz közigazgatási központot hozott létre a sémi népek által lakott területen. Ezt Pi-Ramszesznek hívták. A 2. Mózes 1,11 leírja, hogy a héber rabszolgák Pitom és Ramszesz városokat építették. Lehet, hogy Pi-Ramszeszről van szó?

Az eddigiekben összefoglaltuk miért nem található régészeti leletek ebből a korból. Most néhány olyan dologra szeretnénk figyelni, amelyek egybeesnek a bibliai elbeszéléssel és azzal, amit jelenleg Egyiptomról tudunk. Azt követően, hogy Izrael népe átkelt a Vörös tengeren és a fáraó seregével együtt megfulladt, a

zsidók hálaénekekkel így dicsőítették Istent: *Népek hallják, s megremegnek, fájdalomban vonaglanak Filisztea lakói. Megzavarodnak majd Edóm fejedelmei, Móáb hatalmasait rettegés fogja el, kétségbe esik Kánaán minden lakosa. 2Mózes 15* Az itt említett népeket a Kr.e. 12. századi egyiptomi források is megemlékik. Ez megerősíti a Biblia beszámolóját. A 2Mózes 13-ban ezt olvassuk: *Amikor elbocsátotta a fáraó a népet, nem vezette őket Isten a filiszteusok országára felé, bár az közel volt, mert úgy gondolta Isten, hogy hátha megbánja a nép a dolgot, ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba.* Pontosan ezen az út-

vonalon, amely Gázán keresztül vezet, sok erődítmény maradványait tárták fel, amely erős katonai jelenlétre utal. A zsidók vándorlását a Sínai félszigeten nagyon részletesen írja le a Szentírás, és ez jó helyismeretről árulkodik. Ha a Biblia, amint azt kritikussai állítják, évszázadokkal később írta volna le ezeket a részleteket, csak olyan szerzők jöhettek volna számításba, akik a több ezer kilométeres utat nagyon jól ismerték. A régészek Izraelben sok települést tártak fel a Kr.e. 12. és 13. századból. Ezekben a településekben nem találtak disznó csontokat, ami nagyon szokatlan. Valószínű, hogy eze-

ket a településeket az újonnan érkezett népesség tagjai, a zsidók alapították. Találtak nagy károkat szenvedett városokat, mint Bethel, Hatzor az antik időkben, ami arra utal, hogy ezeket Józsué idejében foglalták el. Ha közvetlen bizonyíték nem is található az exodusra vonatkozóan, a Biblia nagyon részletesen leírja az egyiptomi társadalmat. Ez is a Biblia hitelenségét támasztja alá. Az újabb régészeti leletek tovább erősítik a Szentírás szövegének hitelességét.

Israel Heute
ford. Csoma László

Egymásba kapaszkodó megmaradásunk

„Mert egyedül együtt jobb. Magyaroknak megmaradni is” – írja Toót-Holló Tamás a *Mi magunk – Magyar identitás, magyar tradíció* című tanulmánykötet előszavában, mellyel a Cédrus Művészeti Alapítvány a magyar megmaradás létparancsának engedelmeskedő, megújult erejű szellemi seregszemlét helyez az olvasó kezébe.

A Szondi György József Attila-díjas költő, műfordító, a Napút főszerkesztője, valamint Toót-Holló Tamás, a Magyar Nemzet főszerkesztője által szerkesztett kötetben kiváló tanulmányok, esszék, versek, szépprózai és képzőművészeti alkotások tesznek hitet amellyel, hogy a trianoni békediktátum századik évfor-

dulóján különös értelmet nyerhet az a gondolat, hogy valamilyen feladat elvégzésére mi magunk éppen mi magunkat állítjuk ki.

A színvonalas tanulmánykötet a mai szerzők (egyebek mellett Jankovics Marcell, Grandpierre Atilla, Melocco Miklós, Vidnyánszky Attila, Szarvas József, Borbély Zsolt Attila, Szakács Árpád) hasonlóan elkötelezett válaszait tartalmazza a Szekfű Gyula szerkesztette 1939-es, *Mi a magyar?* című antológia jeles szerzőinek gondolataira.

(Mi magunk – Magyar identitás, magyar tradíció, tanulmánykötet, 568 oldal, Cédrus Művészeti Alapítvány, 2020)

Fábián Tibor

A Kárpát-medence Reformátussága

A „vagonélet” Krónikása

„A románok követelték az esküt. Bennem ágaskodott a magyarságom, megtagadtam. Most azután nem volt más választás, mint vándorbotot venni a kezembe” – Czuczsa Emma bánffyhungyadi református tanítónő menekülése 90 nappal később és 500 kilométerrel nyugatabbra ért véget, amikor 1921. augusztus 25-én elfoglalta állását a pápai Református Nőnevelő Intézetben. Viszontagságos történetén keresztül megismerhetik a több százezer trianoni menekült, vagonlások tízezreinek megpróbáltatásait.

„Az a négy év, amit Emma néni keze alatt töltöttünk, meghatározó volt számunkra. Igazi nevelő volt. Rajongva szerettük, s

az óráközi szünetekben minden ujján csüngött egy-egy kislány, a többiek pedig meleg kendője szélébe kapaszkodtak, míg végiment a tanáriba vezető folyosón” – emlékezik egyik tanítványa Czuczka Emmára. Az első világháború után Erdélyből a Dunántúlra került egyedülálló tanítónő nem mindennapi tartású, lelkierejű, pedagógiai érzékkel és felkészültséggel rendelkező hölgyként él a pápaiak emlékezetében. Búcsúzását családjától, szenvedéssel, bizonytalansággal és reménnyel teli utazását, talpra állását a városi könyvtár által kiadott naplóiból ismerhetjük meg.

„A ROMÁNOK KÖVETELTÉK AZ ESKÜT”

Református értelmiségi családba született 1886-ban. Édesapja, Czuczka János tanító és iskolaigazgató nevéhez fűződik a kalotaszegi néprajzi gyűjtések megszervezése. Hogy gyermekeik könnyebben tanulhassanak tovább, 1899-ben Bánffyhunydra költözött a família. Emma a közeli Kolozsváron szerzett tanítónői képesítést 1908-ban, lakhelyén kapott munkát. Itt tanított 1921 áprilisáig, amikor a megszálló hatalom eltávolította állásából.

„A románok követelték az esküt. Ki előbb, ki később – letette. Bennem ágaskodott a magyarságom, megtagadtam” – írta erről naplójában. 1919 februárjában rendelettel kötelezték a Romániához csatolt területek magyar állami iskoláinak pedagógusait, hogy fogadjanak hűséget a román királynak, ellenkező esetben elveszítik állásukat és nyugdíjjogosultságukat. A többi szomszédos államban is kiutasították a magyar tisztviselőket, vagy pedig hűségeskükhöz kötötték pozíciójuk megtartását. Egész menekültáradat indult meg az anyaország felé.

Czuczka Emma portréja

Fotó: Jókai Mór Városi Könyvtár

Emma felettesei szemet hunytak, így még bő egy évig taníthatott, míg fel nem jelentette valaki, állítólag egy magyar kollégája. Bár lett volna rá lehetősége megtudni, nem volt kíváncsi a nevére. „Csak annyira mehettem be az osztályomba, hogy elbúcsúzzam a kis tanítványaimtól és a lelkükre kössem, hogy sohase feledjék el azt, hogy magyarok. Most azután nem volt más választás, mint vándorbotot venni a kezembe.”

„HUNYAD IS ELTŰNIK...”

A kutatások szerint 1918 utolsó két hónapjában 57 ezer ember hagyta el otthonát, 1919-ben számuk csaknem megduplázódott és a békeszerződés aláírásának évében, 1920-ban tetőzött, további 121 ezer fővel. A kiutasítottak mellett volt a menekülteknek egy másik csoportja is: a határokon túlra került, 18. életévüket betöltött személyek a békeszerződés életbe lépésétől számított egy éven belül igényelheték állampolgárságuk fenn tartását. Ezt nevezték optálási jognak. A határidő letelte után egy évvel viszont kötelesek voltak áttenni lakhelyüket az általuk választott országba. Az első világháború után Magyarországra menekültek számát legalább 350 ezerre teszik.

Az amúgy is súlyos helyzetben lévő ország és az 1920 áprilisában létrehozott Országos Menekültügyi Hivatal csak nehezen birkózott meg ekkora mennyiségű állás- és lakhatás nélküli

Közel négyszázezeren menekültek a trianoni Magyarország területére az első világháború végén

ember elhelyezésével, támogatásával, azért hogy elejét vegyék a társadalmi feszültségeknek, valamint a határon túli magyarság drámai fogyásának, az év október 23-án kormányrendeletben szabályozták a menekültek letelepedését Magyarországon. A családgyejesítésen, a megkezdett egyetemi tanulmányok folytatásán, valamint a bizonyított kiutasításokon kívül más indok alapján elvben senki sem kaphatott volna beutazási engedélyt.

Czuczka Emma is azt a választ kapta, amikor állás után érdeklődött a budapesti Vallás- és Közoktatási Minisztériumban, hogy mindaddig, míg a kiutasítási végzés nincs a kezében, nem helyezhetik el. Bánffyhunyadon beszerezte a szükséges iratokat, a bizonytalan viszontlátás remény(telen)ségében elbúcsúzott családjától és szomszédaitól, valamint vagonba pakolta a tőlük kapott útravalót és annyi holmiját, amennyit csak tudott, majd 1921. május 28-án elhagyta otthonát két hasonló cipőben járó barátnőjével együtt. „7 órakor elindult a vonatunk. Kanyarodik... Ott a kis otthon (...) Még látjuk... Már nem... Hunyad is eltűnik... A lelkünkbe vésődik mindennek a képe...” – jegyezte fel szomorú szívvel az utazás első napján.

„...A MAGYAR MOZDONY ÁTVESZ”

Az áttelepülők többsége terhevonaton lépte át a trianoni határt. Különbőféle egzisztenciák és társadalmi rétegek szegezték tekintetüket a bizonytalan jövőbe kanyargó sínpárra. A Hidasnémetiben, Lőkösházán, Biharkeresztesen, Szegeden, Szombathelyen vagy Szobon kialakított ellenőrző pontokról irányították őket az ország belsejébe. 1921-ben olyan súlyos vagonhiány alakult ki, ami már a mezőgazdasági termés szállítását is veszélyeztette, ezért három hónapra le kellett állítani a menekültek fogadását.

Százéves utcakép - Katolikus nagytemplom a pápai Fő téren

Fotó: Jókai Mór Városi Könyvtár

Emmáék vonata csak napokat vesztegelt a nagyváradi állomáson, ahol újabb kocsikkal gyarapodott a szerelvényük. Június 3-án értek Magyarország területére: „Bors! A szívünk hangosan dobog. Leszállnak az oláh csendőrök a magyar mozdony átvesz. Előkerülnek a magyar nemzeti szín zászlók, felállunk és elénekeljük a Himnuszt. Most tudjuk igazán énekelni: Isten, áldd meg a magyart! Biharkeresztes. A jó Isten áldja meg a miniket fogadó drága magyar testvéreket.” A tanítónő másnap, a békeszerződés aláírásának évfordulóján kapta kézhez a beköltözési engedélyt.

A magyarországi ismerősöknek, rokonoknak hazulról írott leveleket át tudták csempészni, és még a magukkal hozott zongoráért sem kellett vámot fizetni. Túl voltak az első akadályon, emiatt a bennük lévő feszültség is oldódott valamelyest: „Mire visszamentünk a vagonhoz, elkezdtek tolatni. A kis létrát elfeledtük felhúzni, leesett, Irmusnak sokáig kellett utána futnia. Délben a paradicsomlevesünk ömlött egy váratlan tolatás következtében az Annus ölébe. Olyan komikus volt, hogy Irmussal sokáig kacagtunk rajta. Első kacagás, mióta kijöttünk.”

„LAKÁSRA KILÁTÁS EGYELŐRE NINCSEK”

A kényszerű szomszédságok hamar véget értek: előbb a Kelet-Magyarországra tartó vagonokat akasztották le, Budapesten pedig aztán végképp szétszedték a szerelvényt, hogy a kocsikat a célállomásra tartó vonatokhoz csatolják. Annus is a fővárosban maradt, Emma Irmus barátnőjével utazott tovább. Első budapesti látogatásakor Veszprémbe kért ajánlást, de felekezete miatt azt tanácsolták neki, próbálkozzon a dunántúli református iskolavárosban. Rázkódással teli, fárasztó nappalok és éjszakák után érkeztek 1921. június 9-én célállomásukra, Pápára: „Az első benyomás kedvező. Van a vasúttól bevezető Esterházy útnak egy kanyarulata, mely hangulatával nagyon megkapott... Minél megkapóbb a természet, annál erősebb lelkemben a honvágy. Lakásra kilátás egyelőre nincs, az állás bizonytalan.”

Negyvenezer trianoni menekült lakott hosszabb-rövidebb ideig vagonokban

Az osztrák vagon, amiben idáig utaztak, hamarosan folytatva útját hazafelé, így megérkezésük után a második napon át kellett költözniük egy félreeső vágányon leállított szerelvényre. „Két vagonot kaptunk, de segítséget nem. Nekifogtunk Irmussal a hurcolkodáshoz és a nagy ládám (Mama menyasszonyi ládája) meg a szekrény kivételével mindent átraktunk. Holtfáradtak voltunk.” A statisztikák szerint minden tizedik trianoni menekült élt hosszabb-rövidebb ideig vagonokban, míg nem talált magának olyan munkát, amiből lakásra futotta, vagy míg a hivatalos szervek segítségével nem kapott helyet valamelyik menekült számára létrehozott lakótelep barakkjában. Egy csa-

lád általában két kocsit kapott: az egyikben az emberek tartózkodtak, a másikban pedig az ingóságokat tárolták.

„Beálltak az esős napok, ennek is mi isszuk meg a levét. Vígán csorog a vagonunkba, szegény Irmusnak éppen az ágyába. A szél miatt egész éjjel nem tudtam aludni. Folyton csapkodta a vagon tetejét, feléről le is tépte a pléhet... Felfedeztem egy nagy-szerű kocsit. Üvegablaka van. Érdeklődtem, nem kaphatnám-e meg. Hogyan gondolok ilyent, hiszen az a versenylovaknak való?! Bocsánatot kérek, hogy rá mertem vetni a szemem! Versenylo – és egy menekült tanítónő?” A pápai rabbi felesége, aki Bánffyhunadról származott, s akinek Emma hazulról csomagot hozott, megnyugtatta őt, hogy télen nem engedik a vagonban lakni, Pressburger átadja neki a dolgozószobáját. „Könnyekig meghatott jószáguk.”

„KOLDUSNAK ÉRZEM MAGAM”

1920 és 1923 között országos szinten 1500-2000 vagon szolgált lakóhelyként: 1920 szeptemberében 3753 vagonban éltek menekültek, de még 1924 júniusában is 967-ben. Az Országos Menekültügyi Hivatal 1924-es megszűnéséig nemcsak elhelyezésükkel foglalkozott, hanem munkaközvetítést, ingyenkonyhát, tanfolyamokat, gyereknyaraltatást szervezett, anyagi és természetbeni juttatásokat és jogsegélyt biztosított.

Az erdélyi tanítónő is igénybe vette gyorssegélyüket, míg a hadikölcsönbe fektetett megtakarításuk és a fronton elhunyt testvére életbiztosításának folyósítására várt. „49 korona az összes vagyonom, és egy kilátástalan jövő. (...) Pl. három nap egymás után köménymaglevés és egy kis felvert galuska vagy szilvaízes ciberek, vagy szilvaízes kenyér az ebédem. Az utolsó száz koronámat oda kellett adnom Irmusnak, szegénynek egy fillérje sem volt, mikor Pestre utazott, állását elfoglalni” – írta naplójába július 8-án.

Szorult helyzetében a református Nőnevelő Intézet is segítette, ahová munkáért folyamodott. Az igazgatótól 300 koronát kapott kölcsön, a konyháról pedig többször is kapott zöldséget, ebédre is meghívták. A vagonlakók szokását követve ő is vödörbe szedegette a szenesvagonokból lehullott darabokat, hogy legyen mivel főznie. „Akart-véletlenül eltéved a szenesemberek lapátja, és a szén a szegény menekültek vedrébe esik. Mennyire resteltem először! Még most is zavarba hoz a szenesek jósa. Koldusnak érzem magam.”

„TÖRHETETLEN HÍVÜK LESZEK”

Czuczka Emma már Pápára érkezése után egy héttel, ahogy a vagoncserén túlestek, Budapestre utazott, ahol egy minisztériumi tisztviselő előbb szemrehányást tett neki – „A tizenkettedik órában jön ki, s azt hiszi, tálcán kínálják a jobbnál jobb állásokat...” –, majd azzal bocsátja útjára, hogy keresse meg a pápai igazgatókat, s rá hivatkozva kérje beosztását. Megfogadva tanácsát elment a református iskolába, ahol azzal szembesült, hogy már így is három menekült tanítónőt foglalkoztatnak, inkább könyörületből, mint szükségből. Kiss József esperes, pápai lelkész „nem mondhatja, hogy az iskolánál szüksége van még egy tanerőre, hanem ha a miniszter parancsolja, adja írásba, s akkor ők beosztanak és valamivel foglalkoztatnak. De – ajánlotta, hogy keressem fel a Nőnevelő Intézet igazgatóját, ott lenne egy üres állás.”

A Dunántúli Református Egyházkerület Nőnevelő Intézete 1901-ben kezdte meg működését Pápán, a Pápai Református Kollégium mellett, azzal szellemi közösségben. 1912 októberére összesen 277 diák tanult három tagozatán: a polgári iskolában, a líceumban és a tanítóképzőn. Ennek ajtaján kopogott be 1921.

június 18-án az erdélyi menekült. „Az igazgató úr kijött az irodájából és behívott. Mikor kérésére ismételt megmondtam a nevemet, egy elegáns úr felfigyelt rá és kérdezte: – Nem rokona Czuczka János barátomnak? Mikor megmondtam, hogy leánya vagyok, bemutatkozott, hogy ő Erdélyi János, a mostani kormánybiztos” – emlékezett arra a napra Czuczka Emma. Beszélgetésük felkeltette az igazgató figyelmét, és biztatta a nőt, van egy betöltetlen gyakorló iskolai állásuk, annak rendje és módja szerint jelentkezzen a hamarosan megjelenő felhívásra. Azt is hoztátette: ő a maga szempontjából megígéri a pártfogását. „Nem veszem még készpénznek, de ha arra gondolok, hogy talán sikerül, elszorul a szívem. (...) Vajon meg tudok felelni ennek az egész embert lekötő állásnak? (...) Ha a jó Isten közénk vezet, törhetetlen hívük leszek.”

Sok ügyintézés és papírmunka árán sikerült beadni a pályázatot, majd idegőrlő várakozás következett, ami egész július végéig, a pályázat eredményének kihirdetéséig tartott. „Pápai tanítónő vagyok! Tegnap értesített róla az igazgató Úr, holnap jelentkeznek kell nála. Félek egy kicsit a rám váró feladattól!” Emma 1921. augusztus 25-én, 90 nap után búcsúzott a vagonélettől, aznap költözött be az internátus épületébe. „Mégiscsak erős érzés a megszokás, szinte nehéz itthagyni a rigódalos kis hajlékot. Szorongó érzés fog el, ha a jövőre gondolok. Vajon mit hoz? (...) Úgy éreztem most magam, mint egy harcoló katona, aki halálos ütközetből fogságba került. Hálát ad az Istennek a megszabadulásáért, de – mégiscsak fogság, rabság.” Nemcsak a

Czuczka Emma és a leánynevelő intézet végzős diákjai 1929-ben
Fotó: Jókai Mór Városi Könyvtár

korábbi munkahelye szabadabb kereteit hiányolta, hanem azt is, hogy a nátsubeli szobájába nem veheti magához a családját. „Adja a jó Isten, hogy az előléptetés a magyar Hunyadon érjen!”

Ez a kívánsága nem teljesült, de a következő huszonhét évben sok-sok leány pótolta távoli családját, akik számára ő lett Emma néni. 1948-ban nyugdíjazták, átélte és naplójában megörökítette még az '56-os forradalom eseményeit. 1974-ben hunyt el. Ugyan csak három hónapot élt vagonlakóként, krónikása volt egy nemzedék kálváriájának. Az utolsó magyarországi sorstársa pedig 1927-ben mondott búcsút a „rigódalos kis hajléknak”.

Fekete György / www.reformatus.hu

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

BEJRÚT SZÖRNYŰ TRAUMÁJA – KERESZTYÉN HANGOK LIBANONBÓL Imádkozzunk Bejrút és Libanon népéért, Az áldozatok hozzátartozóiért

A hétfő este Bejrútot megrázó hatalmas robbanás 140-nél több halottat követelt, száza sebesültek meg, és több mint 300 000 embernek kellett elhagynia részben vagy egészen romba dőlt otthonát. A német református hírszolgálat (Quelle: https://www.reformiert-info.de/Tief_erschuettert-27267-0-0-1.html) ugyanúgy, mint angol nyelvű keresztyén és nem keresztyén portálok folyamatosan beszámolnak a tragédiáról. Világszervezetek, kormányok, segélyszervezetek, egyházak sietnek a helyszínre személyes, és anyagi segítségnyújtással. Kormányunk egy millió euró támogatást nyújt az újjáépítéshez és a rászorultak ellátására. Gyorsjelentés: Dr. Békefy Lajos

MEGRÁZÓ SZAVAK A HELYSZÍNÉRŐL

A bejrúti Nemzeti Evangéliumi-Protestáns Egyház és a NEST, a Közel-Keleti Teológiai Akadémia képviselői súlyos károkra számolnak be. **George Sabra**, a NEST elnöke így nyilatkozott a hétfő esti tragikus robbanás után: „Köszönjük Istennek, hogy abban a hatalmas robbanásban, ami Bejrút nagy részét megrázta, Akadémiánkon, a NEST-ben tartózkodók kö-

zül senki sem sérült meg. Akik az épületben voltak, sértetlenül jöttek ki onnan a robbanások után. Az anyagi kár azonban igen jelentős. Ajtók, ablakok, hatalmas üvegfelületek törtek apróra a több emeletes épületben. Így ez az épület még soha nem sérült meg, még a 15 évig tartó libanoni háború idején sem. A város más részein még ennél is sokkal súlyosabb károk keletkeztek”.

Sokakat rémület töltött el, amikor 2750 tonna ammónium-nitrát robbant fel a földközi-tengeri kikötőbe és a környező városrészekbe. A 3,3-es földrengésnek megfelelő volt mélyen a libanoni tengerparti hegyekben és olyan távol, mint Ciprus.

Bejrút 12 protestáns lelkészének vezetőjével készített interjú során **Joseph Kassab**, a szíriai és libanoni protestáns közösség legfelsőbb tanácsának elnökét is megszólaltatta a **CHRISTIANITYTODAY** helyszíni tudósítója, aki elmondta: - A Kelet-Bejrút kikötőhöz legközelebbi területek elsősorban keresztyén környékek, és általában szegényebbek lakják. De még itt is, a hegyekben, törött ablakok jelezték a robbanást. Az egyik leginkább sújtott épület a Jézus Világossága templom a Keresztyén Szövetség felekezeteinek egyike. Hasonlóan óriási épületkárok keletkeztek a belvárosi anglikán templomban. És a történelmi Nemzeti Evangélikus Egyház minden ólomüveg ablaka kirobbant. A lelkészt megrémítette az első vibráció, majd a második robbanás, am i nem válogatott: mindenkit érintett. Katolikusok, ortodoxok, és a muszlim környékeken is megsérültek emberek és épületek. Ebben a helyzetben pénzre van szükségünk a házak, orvosi ellátás és élelmiszerek javításához, beszerzéshez. A ki-tört épületelemek pótlásköltségei most már a tényleges minimális havi bér kétszeresét is elérhetik. És készpénzben kell fizetni, amivel szinte senki sem rendelkezik. Igen sok ember került kitelepítésre otthonából. A robbanás elpusztította az alapvető javakat is a kikötőben, mint például a búzarak-tárakat a gabonával együtt. Az oktatásban is szenvedünk, és arra kérjük az evangélikus barátainkat, hogy támogassák a protestáns közösség intézményeit. Ez fenntartója protes-táns identitásunknak és küldetésünknek - mondta a vezető bejrúti protestáns lelkész.

ELÉG EZ: SEGÍTS MAGADON, ISTEN IS MEGSEGÍT?

A libanoni protestáns iskolák delegációt fognak felállítani, hogy segítséget kérjenek az Egyesült Államok és a brit nagykövetségtől, ugyanúgy, ahogy a francia külügyminiszter ígéretet tett segítségre a katolikus iskolák számára. De szeretnénk felhívni a testvéreink figyelmét Nyugaton és különösen az Egyesült Államokban. A közös történelem és a küldetésünk 200 évvel ezelőtt kezdődött. Mi mindennek ellenére folytatni szeretnénk azt, amit az őseink kezdtek el, ez az örökségünk.

Az egyházban attól tartunk, hogy jelentős migrációs hullám indul be. Elvándorlás, ami a keresztyén közösségeket érinti legsúlyosabban. Segítenünk kell az embereket igényeik elérésében és csökkentenünk kell a keresztyén közösség által elszenvedett károkat. **Ilyen súlyos fájdalmak közepete jobb egyházakká kell válnunk.** Nem azért vagyunk keresztyének, hogy a sarokba üljünk, hanem hogy Krisztus tanúi legyünk és Isten királyságának építésén dolgozzunk Bejrútban is- hangsúlyozta **Kassab** lelkész.

SZILÁNKOK A LELKEKBEN, UTCÁKON - DE ÉLNI KELL

A Bejrútra néző hegyekben található **Arab Baptista Teológiai Szeminárium** (ABTS) a kibocsátó sokk hullámok közül a legrosszabbat megúsza. Miután elvesztette hallgatóit a COVID-19 miatt, már megnyitotta kollégiumait az egészség-

ügyi dolgozók számára.

A bejrúti FELTÁMADÁS EGYHÁZ sok családtagja otthonában károkat szenvedett. Tehát megszervezték a bútorok beszerzését, és elküldték önkénteseiket a belvárosba, hogy segítsék megtisztítani az utcákat a törmeléktől.

„Itt az ideje, hogy a sebesült egyház ismét felkeljen - mondta **Hikmat Kashouh** lelkész -, és gyógyító szerepet töltsön be Isten megbízásából a gyakorlati és gondozó módon történő helyreállításában.“

10 May 2020, Getty Images

5 August 2020, Getty Images

A bejrúti maronita Szent György-katedrális 2020. májusában – és augusztus ötödikén (Fotók: Getty Images/BBC)

KÉRDŐJELEK

A libanoni keresztények azonban nem egységesek a nemzeti veszélyforrások megítélésében. A keresztények, szunnita muszlimok és síita muszlimok között nagyjából egyharmad arányban felosztott nemzetben a közösségük nemzeti elnökséget kap. (Összehasonlításképpen az egyiptomi kopt keresztények csak a lakosság mintegy 10% -át alkotják.) **Ralph Zarazir**, a Szabad Hazafias Mozgalom képviselője kérdéseket tesz fel Nyugatnak. Eddig minden támogatás a gazdasági és a politikai reformtól függött. Annak ellenére, hogy jelen vannak bizonyos csoportok, amelyeket a Nyugat korábban sem szeretett hazánkban, olyan országban vagyunk, ahol a keresztények a legnagyobb százalékban vannak jelen a Közel-Keleten, és nagy protestáns közösségünk is van - mondja.

REMÉNYTELENSÉG ELLENÉRE REMÉNY

A libanoni protestánsok csak Istenben bízhatnak, legalábbis az egyéni életükben. „Imádkozunk azokért, akik elvesztették szeretteiket” - mondta **Raymond Abou Mekhael**, a Krisztus és Biblia Baptista Gyülekezet lelkésze, aki sértetlenül élte át a robbanást. „**Arra kérjük az Urat, hogy használja ezeket a körülményeket azért, hogy visszahozza az embereket Isten Igéjéhez, hogy az életben keressük meg az Ő akaratát.**“ A nemzetnek, mint általában a libanoni embereknek, ez a **kollektív kétségbeesés pillanata**. „Országként elérjük a mélypontot. Más dolgok rosszszul fordulhatnak, de a legrosszabb eset sem lehet ennél rosszabb” - mondta **Charlie Costa**, a Ras Bejrút Baptista Egyház lelkésze. - Van valami remény? Igen. Csak Isten! Ő talpra tud állítani!”

Imádkozva és dolgozva...

Kedves Olvasóink! A meglehetősen különösre sikerült iskolai év és a jól megérdemelt szünet után ismét elkezdünk egy új tanévet. Azonban minden jel arra mutat, hogy a korábbi gondokat nem hagyhatjuk magunk mögött. A vírus, mely elég komoly mértékben átformálta az életünket, nem tűnt el a nyáron. Sőt, úgy tűnik, hogy megerősödött. Ez pedig magával hozza azt, hogy az új iskolai év is eltér majd az eddig megszokottaktól. Szájmaszkot kell majd viselni az órákon és a folyosókon is, sokkal jobban odafigyelünk majd – legalábbis nagyon remélem – a kézmosásra, na meg arra is, hogyan tartjuk a kapcsolatot az osztálytársakkal, iskolatársakkal. Na de félnünk kell-e ebben a helyzetben? Úgy hiszem, hogy nem. Hiszen nem a félelem lelkét kaptuk az Istentől.

Meg kell látnunk először is azt, hogy mindaz, ami történik velünk, mindaz, ami körülvesz bennünket, és hatással van az életünkre, nem lehet más, csak az Isten akarata. Hiszen Ő tartja a kezében az egész világot,

az én életemet is. Aki tanult már kátét, az szépen megtanulhatta, hogy egyetlen hajsza sem eshet le a fejünkről a mi Mennyei Atyánk akarata nélkül. Mit is jelent ez? Azt, hogy tényleg minden az Ő akaratából történik. Ha a hajszálainkat is számon tartja, akkor minden mást is Ő irányít.

De tudnunk kell még valamit. Mégpedig azt, hogy nem csak hogy az Ő akaratából történik minden, hanem azt is, hogy soha nem akar nekünk rosszat. Megint a kátét veszem elő – ami nem csoda, hiszen konfirmációra készülünk éppen – ahol azt is olvashatjuk, hogy mindazt a rosszat is, amit ebben a siralomvölgyben ránk bocsát, a javunkra fogja fordítani! Magyarul, bármi történik is velünk, annak biztosan jó lesz a vége, hiszen az Isten nekünk nem akar rosszat! Még akkor is így van ez, ha éppen nagyon rossznak érezzük a helyzetünket. Tehát, ha most minden olyan rossznak tűnik is, mert vége a szünetnek, vissza kell menni az iskolába, kezdődik a tanulás, ráadásul még ez a járvány is nehezíti az életünket, nem kell aggódnunk, hiszen abban bizto-

sak lehetünk, hogy az Isten ezt is a javunkra fogja fordítani, hasznunk lesz belőle, csak ki kell várni!

Van még egy nem elhanyagolható apróság. Mégpedig az, hogy az Isten minden nyomorúságban, minden nehézségben is velünk van, és segít, megerősít minket. A Biblia tele van olyan történetekkel, melyek azt mondják, tanítják nekünk, hogy még a legelkeserítőbb helyzetekből is ki tud az ember lábálni az Isten segítségével. Amikor az ember úgy gondolja, hogy elveszett, mert nincs menekvés, akkor az Isten megmutatja, hogy igenis van. Nála. Amikor Mózes kihozta a népet Egyiptomból, és ott álltak a Vörös tenger partjánál hátukban az egyiptomi sereggel, az emberileg nézve egy vesztes helyzet. De Isten megnyitotta a tenger vizét. Segített. Amikor Pál és Szilász Filippiben börtönbe került, és

megbilincselve, bezárva várták a reggeli ítéletet, az egy emberileg nézve megoldhatatlan helyzet volt, de Isten elküldte angyalát, hogy kinyissa az ajtókat. Isten segítsége számunkra is elérhető, még a legnehezebb helyzetekben is.

Nekünk pedig csak annyit kell tennünk, hogy kérjük az Úr segítségét, hogy imádkozzunk magunkért és a világban élő többi emberért. Nincs más hátra tehát, minthogy belevágjunk egy új tanévbe! Tegyük ezt a Debreceni Református Kollégium jelmondatával – Orando et laborando – tehát Imádkozva és dolgozva!

Imádság: Mindenható Istenünk! Köszönjük Neked a pihenés lehetőségét. Köszönjük, hogy feltöltekezhettünk erővel. Add, hogy most ezt az erőt a munkára tudjuk fordítani! Add, hogy meglássuk kegyelmedet, segítségedet az új tanévben is! Vigyázz ránk Urunk! Ámen.

Aranymondás: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözüül.” Róma 10:13

Kraus Viktor

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás

Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő

IČO/reg.szám: 31256732

Nyilvántartási szám: EV 5612/18

ISSN: 2585-8491

Megjelenik havonta.

Kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Terjeszti a Deregnő-i Református

Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő: Csoma László,

szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia,

Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók:

Fábián Tibor, Szenn Péter

Szerkesztőség címe:

076 74 Draňov-Deregnő 216,

Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,

E-mail: ladislavcsoma@gmail.com

vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomja: Marián Györky - MS PRINT